

Alekszej Szalnyikov

Kognata. Sárkány a városban (Когната. Дракон в городе)

Konstantin szinte egész éjjel forgolódott, úgy helyezkedve, hogy ne fájjon a háta és a nyaka, és amíg el nem aludt, folyton visszatért ahhoz a gondolathoz, hogy ez az összes szenvedés az eső miatt van. Az álmatlanság ebéd után jelentkezett, az állami ebédlőben. A fájdalom, amely nyolctól tizenkettőig még érezte magát, mialatt Konstantin a leveleket rendezte, alábbhagyott, és felcserélődött az almakompóthoz hasonló, édes megnyugvás érzésével az egész testében. Az augusztusi nap a dolgozószoba ablakáig hatolt, ahol Konstantin hétfőtől szombatig dolgozott, átszűrődött a behúzott függönyökön, így az asztali lámpát ki lehetett kapcsolni szükségtelensége okán, és furcsa érzés fogta el az embert a fogason függő kalap és köpeny miatt. De még Konstantin is elszégyellte magát, amikor észrevette, hogy elbóskolt, bár úgy tűnt, mintha csak egy pillanatra tette volna félre az örök tollat és próbálta volna meghallani az operaária szavait, ami az utcai hangszóróból hallatszott.

A nap és sugarak formájában hegesztett rács az ablakon, természetesen maga a nap is és az ablakkeret – mindez egy árnyékokkal bizarrul összefirkált fényfoltot vetített a függönyre, egy absztrakt művész festményéhez hasonlót, akiről az utóbbi időben úgy beszéltek, mintha nem is létezett volna más gond. A darázs mozgó árnyéka hol eltűnt a többi árnyék között, hol újra felbukkant, nem tudván egyesülni a félig nyitott szellőztető árnyékával és örökre eltűnni. Ingerületen felsóhajtva, Konstantin enyhén megfordult, elvette a sétapálcát, amelyet megszokásból a nyelétől fogva, L alakba szokott a szék hátára akasztani, és sántítva a darázs segítségére sietett. Magához vett egy lapot az asztal sarkán heverő írópapírcsomagból.

A darázs bemászott a kettős keret közötti térbe. Konstantin megfigyelte, ahogyan ott mozog, felbecsülte, hogy mennyire nehéz lesz elmozdítani a helyéről az olajfestékkel befestett reteszt, és folyton azt remélte, hogy a darázs egyedül is boldogul, ennek ellenére mégis odacipelt egy székot. Valamiért előre szégyenkezve attól, hogy valaki váratlanul kopogtatni fog az ajtón, sokáig bajlódott a felső retesszel, ezután, kevésbé aggódva, viszont átizzadva a szenvedéstől, az alsó tolózárat piszkálta.

A darázs egész idő alatt a saját létezésével volt elfoglalva, ami egyfajta szüntelen munkához hasonlított. Még akkor is, amikor Konstantin betakarta őt a papírral, a lapon keresztül két ujjal megragadva az oldalát, a darázs úgy forgolódott, mintha egy fontos munka várna rá. Tapintásra a darázs izmos volt, mint egy ló, és kemény, mint a makk. Konstantin kiengedte őt a reteszen, és alighanem egy könyv vagy egy film főhősének kezdte érezni magát, aki elkergetett a villamosról egy, az utasokkal gorombáskodó, részeg huligánt.

Kifújta magát és újra munkához látott, feljegyzett egy pár bejelentést az öntudatos polgároktól. Háromnegyed négytől négy óra hat percig már a karóráját nézegette, azon töprengve, hogy ne látogassa-e meg a szüleit a visszaúton. Mert ahogy beszaladt hozzájuk a huszonhatodik születésnapját megünnepelni, egy nyakkendőt kapva ajándékba, úgy nem is jelent meg többet, szinte eltelt egy hónap, és csak telefonon beszéltek. Másfelől az apja meg nem ér rá, a gyárban szokásos mozgósítás van, ezért még vasárnap sem tudja elcsípni, és ha egyedül az anyjához menne be, akkor megbántaná az apját, nem jó valahogy, így külön. Minél jobban közeledett a munkanap vége, annál erősebben érezte Konstantin, hogy két különböző emberré kezd válni, az egyik dolgozott és munkával foglalkozott, a másik felbecsülte, hogyan fogja eltölteni az estét az udvaron: heverészve olvasni fog, vagy bekapcsolódik a szomszédok beszélgetésébe, vagy az erkélyen fog ülni vacsora után (volt egy ilyen előnye a szobájának a községi lakásban – az erkély, ahol az előző lakóktól virágos ládák maradtak hátra, amikhez Konstantin még nem jutott hozzá; nem tudta, vessen-e el újra valamit bennük, vagy rázza ki belőlük a földet, aprítsa fel őket, és égesse el ősszel a kályhában).

De ekkor unalmasan, mint a lejáráfélben levő ébresztőóra, megszólalt a kaputelefon.

– Koszta, először fejezd be a papírokat, utána ugorj be hozzám – kérte meg a főnök, majd letette a kagylót, meg sem várva a választ: – Értettem, ezredes kolléga.

Konstantin akaratlanul azon kapta magát, hogy döbbszent arckifejezést öltött magára, és úgy döntött, hogy nem tétovázik tovább. Sietve átvitte az iratait a széfbe, és bár az épület másik végébe indulva megragadta a sétatálcát, igyekezett a lehető legkevésbé betegnek kinézni. A megjátszott élénkség nyilvánvalóan nem volt túl meggyőző. Az ezredes segédtisztje végigmérté Konstantint a tekintetével, amiben iróniát lehetett felfedezni, és így szólt:

– Megjöttél, hős... – és elismerően meglendítette a fejét az iroda irányába.

Dmitrij Nyilicsnál, mint mindig, félhomály volt, így az első másodpercekben Konstantin csak pislogott a napfoltoktól, amiket összeszedett, amíg a fényesített padlólapokkal fedett folyosókon sántított.

– Egészséget kívánok, ezredes koll... – kezdte Konstantin, kívánva, hogy Dmitrij Nyilics jelezze hollétét a hangjával ebben a félhomályban.

– Gyere csak, gyere, ne szégyenlősködj – hallatszott valahonnan oldalról, ugyanonnan dohányszag is érződött. – Ül le hát. Még kijárod magad.

Kitapogatva a legközelebbi széket, Konstantin helyet foglalt, szerényen elhelyezve a sétatálcát a térdei között.

Konstantin megpróbálta felidézni, hol tudott hibát ejteni a levelek feldolgozásakor, hol tudott valamit elhagyni, kellő figyelmen kívül hagyni a fontos értesüléseket, bár úgy tűnik, hogy az utóbbi napokban, sőt, pár hete a városban nem történt semmi jelentős, és összeségében is minden viszonylag csendes volt. A bűnügyvel kapcsolatos névtelen leveleket újraküldte a belügyminisztériumnak, követve a tárcaközi együttműködés utasításait. Mint általában, ilyenkor sem veszítette el az éberségét, és a kollégái tudatára adta, ha bármi gyanúsabb került hozzá, mint például ilyen meg olyan címre szóló levelek titkos csoportosulásokról, a szomszéd lakásból áradó gyantaszagról vagy a falon túli írógép kopogására való reagálás kéréséről – ki tudja, lehet, az írógép nincs nyilvántartva, és senki sem akar kellemetlenségeket.

– Na és mi érdekeset írnak a polgárok? – kérdezte Dmitrij Nyilovics. – Nem hagynak búsulni legalább? Boldoggá tesznek a történeteikkel?

– Milyen történetek, főnök úr? – emelte fel a kezét Konstantin, s közben próbálta felfogni, hogy mirefel ez a sok kérdés. – Legtöbbet az alkoholistákra panaszkodnak, akiket a szakszervezet nem tud kellően leszidni. A spekulánsokra. A kereskedelmi munkásokra, akik elnyomják az árut. Van, aki megpróbálja becsapni a szomszédait egy-egy névtelen levéllel a régi sérelmekért. A kisüsti pálinkafőzéssel kapcsolatban intések vannak. Bolondokból akad elég, enélkül nem lehet: egyesek ott látnak diverzánsokat, ahol azok nincsenek, mások meg jelzésnek veszik az aszfaltra rajzolt ugróiskolát. Egyszerűen jut elég a vidámságból.

Dmitrij Nyilovics kissé megköszörülte a torkát, és elgondolkozva mondta: – Hmm, érthető.

– De ha megfontoljuk, hova mennék máshova? – folytatta Konstantin. – Hiszen mindent értek. Most nem veszik sok hasznomat. Azt teszek, amit tudok.

– Minek szomorítod magad, főhadnagy – sóhajtott fel az ezredes, majd a fotelbe ült, bekapcsolta a lámpát, és Konstantin kelletlenül ránézett a félig leégett arcára; az ezredes mindkét szeme: a természetes és az üvegből készült, egyforma figyelemmel néztek. – Nekem nem akarod megmondani esetleg, hogy ideje nyugdíjba mennem, és nem veszik sok hasznomat, mivel nincs meg mindenem? Hmm?

– Sehogy sem, ezredes kolléga – ellenkezett Konstantin habozva.

– Minden világos veled kapcsolatban – egy kevés hallgatás után Dmitrij Nyilovics felsóhajtott, és hátradőlt a fotelben.

Egy percig az ezredes elgondolkodva kopogtatta erős ujjaival az asztallapot. Hangosan ketyegett az antik óra Konstantin mögött. Valahonnan messziről, az utcáról, labdapattogás és gyerekkibálás hallatszott: – Nekem add! Nekem passzold, te suta!

Az ezredes csattintott a cigarettatárcával, belefújt a cigarettába, újra az ablakpárkányhoz ment, meggyújtotta a gyufát, a cigarettát viszont nem, ehelyett néhány kézlendítéssel eloltotta a lángot, és mint-ha az ürességbe mondta volna:

– Annak a hóbortos sárkányasszonynak, akit megmentettél, eltűnt a lánya.

Konstantin szíve kihagyott egy ütemet, és az az enyhe görcsös fájdalom, a kísértete annak az igazi fájdalomnak, amit akkor szenvedett el, amikor megsebezték, a hátába és a nyakába nyilallt. Egy emlék villant fel: egy élénk színű, kék pocsolya, ami kiöntött festékre vagy a földön elfolyt fagyalutra hasonlított.

– És mi közöm van nekem ehhez, már megbocsásson? – kérdezte meg óvatosan Konstantin.

– Én sem tudom, mi közöd van hozzá – jegyezte meg az ezredes. – Nem én levelezek sárkányokkal.

– Ez nem fordul elő gyakran – válaszolta Konstantin, igyekezve, hogy a szavai ne szóljanak mentségként. – És a többségét nem én küldtem, hanem nekem küldték a Tükör túoldaláról. Én meg az utasítások szerint válaszolok. Másként hogyan? – Túl hamar felgyűlt benne az ingerültség, amit látszólag vissza tudott tartani, de mégis kiszalasztotta a száján: – Elvégre ön tisztában van a levelezéssel. Ha

kétségei vannak, utalhatok arra, hogy a munkavállalója furcsán viselkedik, ráadásul mindent olvasnak, ellenőriznek, cenzúráznak, ami felől nincs kétségem.

– Basszus, Koszta, ne forrjál – vágott a szavába ásítva Dmitrij Nyilics. – Érthető, hogy nem te vagy. Több mint valószínű, hogy ez valamiféle nézeteltérés a részükről. Ott náluk, hogy is mondják, nem jut eszembe. Törvényes öröklés van, vagy mi, az ördög igazodik el rajtuk. A férfi a nőtől öröklő a rangot, ha van neki, aztán meg fordítva – a nő a férfitől, és a nő ág fontos az örökléskor. Na és a háború alatt annak a sárkánynőnek a férje szerencsésen elpatkolt, őt követően a lánytestvére öröklött, de annak nem voltak gyerekei. Ezután a lánytestvére is kilehelte a lelkét, aztán valamilyen baloldali nagybácsi bukkant elő, de ő sokáig nem fogja húzni, és most kiderült, hogy az elveszett kislány a jövőbeli koronahercegnő. Így arra is fény derülhet, hogy valaki a női rokonok közül szándékosan vesztette el őt a biztonság kedvéért. És akkor nekünk semmi közünk az egészhez.

– Ezredes kolléga, megengedi, hogy elmenjek? – kérdezte Konstantin.

– ... De az is kiderülhet – mintha meg sem hallotta volna őt Dmitrij Nyilics, de ugyanakkor meg is nyomta a hangját, ezzel bármilyen ellenkezésnek elvágva az útját –, hogy a Tükrről keresztül lett hozzánk átdobva. És akkor...

Konstantin szeme már hozzászokott a félhomályhoz, és meglátta, hogy a főnök egy olyan gesztust tett, mintha egy magvetőt utánozott volna, egy nem egészen érthető perspektívát rajzolva Konstantin elé.

Furcsamód az ezredes mindkét szeme eleven, baljós lángra lobbant, és ítélezően így szól:

– És itt majd megölik, és minden újra fellángol. A kis család erőszakoskodni fog, kikapcsolják a Tükör generátorát, és minden újra elkezdődik: bombázások, tankok, diverzánások, gözkazánok...

– Hány éves is ő? Körülbelül hét – szakította félbe Konstantin.
– Ki nyúlna hozzá?

Az ezredes megvillantotta a fémfogait azon a felén, ahol az üvegszeme volt.

– Láthatólag nem vagy teljesen képben a dologgal, azzal, hogy mi történik itt néha a sárkánygyerekekkel – jegyezte meg Dmitrij Nyilics. – A négy hónappal ezelőtti tűzvészről hallottál a Déliben?

– Tegyük fel – felelte Konstantin bizonytalanul.

– Nos, hát öt hulla, nem számítva az apró sárkányt. A lakók úgy döntöttek, hogy kövekkel megdobálják. A rendőr idejében megérkezett a szolgálati fegyverrel, a DOSAAF kiváló tagja és Vorosilovi lövész, különben lehet, a sárkány hazarepült volna. – Dmitrij Nyilics kifújta magát és folytatta: – Ez történt a kölyökkel az apró lovagi rangjukból adódóan, aki egy majdnem ferde fogú paraszt a sárkányok között, társadalmi osztály szerint gyakorlatilag közel áll hozzánk, olyan, mint te és én. Közte és a kislány között sárkányszempontból egyszerűen szakadék húzódik végig fontosságukat tekintve. Az elsőt szinte nem is vették észre, azt hiszem, csak egy szerencsétlenségként jegyezték le az esetét, de most ez sehogyan sem fog működni.

Az ezredes nem bírta ki és rágyújtott, a füstfelhőkön keresztül odadobta:

– És ami bosszantó... – elfogta a köhögés, amit sokáig igyekezett elnyomni, végül megtörölte a száját egy zsebkendővel, amire ránézett, és vidáman közölte: – Ó! Vedd úgy, hogy már egy fél éve vér nélkül! ... Szóval – folytatta Dmitrij Nyilics – ami bosszantó, hogy ők nem nyúlnak hozzá a mi gyerekeinkhez. Vagy visszafordítják őket, vagy épségben cipelik vissza a határon át.

Konstantin torkából azonosítatlan hang tört fel akaratlanul, ami leginkább felháborodáshoz hasonlított.

– Pont hogy te voltál az, aki ebből a kedvességből a legtöbbet harácsolnál össze – csipkelődött vele az ezredes –, ne csináld itt. Alighanem édességekkel töltött csomagokat kapsz tőlük. Érdemrendeket, stopperórákat...

Konstantin ignorálta ezt a szemrehányást, de a vitatkozó kedv megmutatkozott az arcán. Az ezredes ezt észrevette, elbújtatta a gyors mosolyát, röviden az öklébe köhintve.

– Jó, hogy még nincs elveszve a remény – mondta, és a hangja meglágyult –, hiszen a többségüket visszaküldjük, ugyancsak épségben, ráadásul néha pionírnyakkendővel és ajándékokkal is. Pont, mint a hírekben. És bármilyen gonosz lényt, ami nem sárkány, ami a Tükörből esik át hozzánk, átadjuk a kísézőnek. Itt nincs semmi ok szégyenre. Vagyis bármilyen farkasembergyereket, vámpírt, szellemet, ördögöt, polipot a kíséző visszavisz a Tükörbe, aztán meg hálát és további sikeres munkával kapcsolatos kívánságokat kap cserébe.

A cigarettával, amelynek a lángja Konstantin felé irányult, semmibe meredő tekintettel Dmitrij Nyilics sajnálkozva hozzátette:

– De... ismétlem... egy sárkánnyal van dolgunk. Még hozzá tejfogú sárkánnyal. Csak nehogy valami babonás gyerekek szétszedjék öt ezekre a fogakra, hogy néhány kívánságot teljesítsenek. Mert bármennyire is űzné az ember a fejből a mindenféle fekete macskás és megigézéses ostobaságot, az emberek továbbra is fognak járni öregasszonyokhoz és jósnőkhöz. De még otthon is kártyát vetnek. A közösségben még jelen van a sötét elem. És ez a sötétség, amit ráadásul a gyűlölet is hatványoz, amelyek sehova sem tűnt el... Szóval, nagyon remélem, hogy nem fog bedobódni hozzánk az a sárkánylány, és hogy téged hiába hívtalak ide, és egyszerűen, mint ahogyan szokás, megkérlek, hogy ne tépelődj, bár te amúgy sem fogsz, amennyiben mindent értesz.

– Csak egyszerűen azt nem értem, mi közöm van nekem ehhez, és mi köze van ehhez a sárkányoknak. Nem látom az összefüggést, ezredes úr.

– ... És itt újra visszatérünk a te „hőstettedhez” – mintha eszébe jutott volna Dmitrij Nyilicsnek – és a kapcsolataidhoz a sárkányokkal, a levelezésedhez az egyikükkel. Összesítve, megkérték... nem, nem így! Megkövetelték, a mi részünkről meg... – mutatott felfele az ujjával – megparancsolták, hogy ha mégis a mi területünkre kerül a lány, akkor a visszaút csakis a te kíséretedben menjen végbe. Különben, ha valami történik vele a visszaúton, a sárkányok azt bosszúnak fogják tartani, vagy gyilkosságnak, vagy bosszúból történt gyilkosságnak. Őszintén szólva, szerettem volna az anyuka szemébe nézni, amikor megtudja, hogy a kislánya már nem él, bár tudom, hogy a gyerekek nem felelnek a szüleikért. De emlékszem, mit műveltek itt a férjével, nem teketóriáztak. Ott sem szenvedtek pénzhiányban, ezért úgy tartom, hogy egyes sárkányok is képesek együttérezni velem...

Amíg beszélt, Konstantinnak újra eszébe jutottak a sárkányasszonyoknak, az elveszett sárkánykislány anyjának a szemei az első és az egyetlen találkozásukkor, és úgy vélte, hogy Dmitrij Nyilics túloz. Valószínűtlen, hogy rá akarna nézni abban a pillanatban, amikor az anya megtudja, hogy a lánya halott. Újra fájdalomhullám söpört végig a hátán, de nem röviden, mint ezelőtt, hanem kissé megakadt a nyaka tájékán. Konstantin a zsebébe nyúlt a tablettákért, és eszébe jutott, hogy az esőköpenyében hagyta őket.

Annyi baj legyen, ki fogod bírni – gondolta, és szégyenkezve a saját kapkodása és váratlan örömteli izgalma miatt, érthetően ki-mondta:

– Ezredes kolléga, én teljes mértékben belátom a felelősségem súlyát. Ha a parancsnokság úgy véli, hogy képes vagyok ennek a feladatnak a teljesítésére...

Konstantin elakadt a beszédében az ezredes tekintete miatt.

– Főhadnagy – mondta Dmitrij Nyilics –, ne vedd sértésnek. Senki sem véli azt, hogy teljesíteni tudod ezt a feladatot, mindegy, mire eszméltél rá. Hogyha ez megtörténik, akkor elindulsz a Tükörbe a kísérelővel, hiszen benne van az egyetlen remény. És mentek majd hármásban. Minél kevesebben tudják, hogy ki ez a sárkány és hol tartózkodik, annál jobb mindannyiunk számára. Te csupán a szimbóluma vagy annak, hogy mi megtettünk minden tőlünk telhetőt. Ők megkértek, mi beleegyeztünk.

– Értettem – csak ennyit tudott válaszolni Konstantin.

– Nem értetted meg – jelentette ki határozottan az ezredes –, te abszolút semmit sem értettél meg, Koszta. Ha tőlünk telne, tankon küldenénk a határőrsön keresztül, de bármi megtörténhet. Mindenki az ellenőrzött emberek közül sok mindenent keresztül, és nem tudjuk, ki hogyan reagálna erre. A másik oldalról is lehet provokáció, és egyáltalán nem lehet tudni, melyik oldalról várható üzenet. Lehet a Tükörön keresztül a kísérelővel és egy halom szakemberrel menni, de ez esetben sem tudhatjuk, mi jár mindenkinek a fejében. És egy halom értékes embert, akik képesek a Tükörön keresztül járkalni, egyszerre elveszíteni hatástalan.

– Rendben – erőtlenedett el Konstantin –, most már nincs semmi hasznom. Csak lábatlankodni fogok. De akkor miért nem lehetne elküldeni a kísérelőt egyedül a lánnyal a Tükörön keresztül? Ő látszólag már rég bebizonyította a lojalitását és az emberiségét. Mióta bajlódik már az idegen gyerekekkel, s szemrehányást nem kapott, ha jól értem? Egyébként milyen ember, ki ő valójában? Hol tartózkodott a háború ideje alatt? Avagy ez titkos információ?

– Nincsen semmilyen titok! – válaszolt örömmel Dmitrij Nyilics, miközben eloltotta a cigarettavéget, és nem a főnöki karosszékebe ült le, hanem a Konstantinnal szemben levő székre, oda, ahol általában valaki az alárendeltek közül helyezkedett el a tanácskozás alatt.

Az antik óra ötöt ütött. Konstantin teste megszokásból fészkelődni kezdett, hogy ideje hazamenni.

– Őt már vagy tízszer, újra és újra ellenőrizték – mondta az ezredes. – Ő a volt biológiatanár. Vagy fizika? Nem, azt hiszem, biológia. De ez nem lényeges. A háború elején sebesült meg, a sárkányok fel-

gyűjtötták a katonavonatot vele és másokkal együtt, a felesége is valamikor akkor hunyt el, ugyancsak a lelegején, gyerekeik nem voltak, majdnem az egész háború alatt a távoli fronton kakukkolt, a kollégák és a diákok is tanúsíthatják. És amikor a sárkányok felállították a Tükört, az első gyerek onnan hozzá került. Visszavitte a gyereket és hazatért. A másodikat már becsúsztták, mivel elsőre sikerült neki. Na és most itt lakik a mi városnegyedünkben, a rendőrségnek, tűzoltóknak és persze nekünk is megvan a telefonszáma. Lám, még egy telefont is bevezettek neki! Minden teljesen tiszta. Kivéve egy részletet, ami természetesen szembetűnő. Ha egyszer sem kelt át a köztünk és a sárkányok közötti határon, és mindig a mi oldalunkon tartózkodott, akkor hogy az ördögbe tud a Tükörbe járni?

– Én is ezt akartam kérdezni – szolt közbe Konstantin.

– Erről őt is megkérdezték. Azt felelte, nem tudja, hogyan sikerül. Viszont én úgy gondolom, hogy egyelőre mindenkinek megfelel ez a válasz. Majd eljön az a pillanat, amikor szigorúbban is rákérdeznek. De addig is kifogástalanul dolgozik, a Tükör térképére rajzol egyet s más, jelentést tesz a sárkányok, banditák és az illegális rablók aktivitásáról, így hát tőle csak hasznunk származik. És hogy ki volt ő, az most nem is olyan fontos. Különböznél mindenképp megkérdeznék tőle: Rajta, kolléga, jelentse be nekünk, hogyan kell azt érteni, hogy egy egyszerű, tanári képzettségű botanikus, magánygalogos, majdnem harci tapasztalat nélkül, a Tükör területén lézeng, ott, ahol az igazi, speciális rendeltetésű harci veteránok nyom nélkül tűnnek el? Hogyan magyarázza ezt meg, tisztelt kolléga?

– De ő ilyen – derült fel Konstantin arca, annyira, hogy félbeszakította az ezredest: – És azt hogyan magyarázzák meg, hogy az én arcképeimet párszor megjelenítették az újságban, de nem akadt egyetlen ember sem, aki más személlyel azonosított volna?

– Ujjlenyomatok sincsenek az irattárakban – tette hozzá szomorúan az ezredes –, viszont erre már van magyarázat. Sok minden égett el és veszett el akkoriban. Lám, a gyermekotthonosok ennyi idő elteltével máig is találnak szülőket, a szülők meg a gyermekotthonba került gyerekeiket. Éhség, halál, félelem, megannyi nyomorúság. Néha a házastársak elsőre nem ismerik fel egymást. Itt meg egy fénykép van az újságban. Egyszer a fiam arcképét jelenítették meg, a matematikaolimpiai győzelme alkalmából. A portré természetesen berámázva lóg, de ha így adták volna, a többi portré között, nem ismertem volna rá a saját gyerekemre, becsületszavamra.

– Engem a szomszédasszony nem ismert meg, amikor hazavergődtem a fogság és a gyermekotthon után – helyeselt Konstantin –, őszintén szólva anyám és apám is ferde szemmel néztek, mintha tanulmányoztak volna. És még sétálni sem engedtek el maguktól, közben meg úgy bámultak, mint egy idegent.

Az ezredes megértően bólintott, megtörölte az állát, mintha azt ellenőrizné, mennyire nőtt ki a szakálla a beszélgetésük alatt.

Mindketten összerendezték a hosszú telefoncsengetéstől.

– Na, Koszta – kacsintott az ezredes –, ez az este már nem lesz bágyadt? Mindjárt kiderítjük.

Felvette a kagylót, és nagy komolysággal hallgatni kezdte a beszélgetőtársát, közben az állát dörzsölgetve elgondolkodott. Végül megkérdezte:

– Hogy hívják?... Mit mond?... Gorombáskodik? Azt válaszolja: Ahogy kell!? Na jól van. És milyen öltözék van rajta?

Ezek után a szavak után az ezredes egy pár helyeslő ühümöt mondott, majd megköszönve a beszélgetőtársnak a szolgálatot, megparancsolta, hogy várják meg Zemcov kollégát.

– Remélem, még egyszer figyelmeztetni fogja a titkosságra... – mondta Dmitrij Nyilics. – Igen, igen. ZEM-COV. Zem.

Az ezredes letette az egyik telefont, de rögtön meg is ragadta a másikat, eközben Konstantinra nézett, de mintha már nem látta volna őt:

– Őrnagy kolléga, a sárkánylány a folyó menti Kerületi Belügyi Osztályban van. Küldjék csak ide, aha. Csak egyedül, a sofőrt ne zaklassa, hadd üljön.

Az őrnagnak valószínűleg kérdései merülhettek fel, mert az egészséges szemében érdeklődés és kíváncsiság csillant fel. Dmitrij Nyilics félhangosan megköszörülte a torkát, majd bólintott:

– Megengedem...

Miután végighallgatta az őrnagyot, az arcán enyhe ironikus kifejezés jelent meg, és így szólt:

– Valahogy túlél majd egy éjszakát a díványon. És eszik majd konzervhúst, nem vedlik le... Igen. Hajtsátok végre.

A telefonbeszélgetés után egy ideig csak ült, egyetlen pontra meredve, és úgy tűnt, hogy teljesen megfélemedezett Konstantinról, az ajkát rágta, szintén valamin töprengve, majd felemelte a mutatóujját:

– Teháááát.

Rámutatott Konstantinra, mintha egy seregnyi katonatiszt közül választotta volna ki őt, úgy, hogy a másik alig tudta megállni, hogy ne nézzen körül – ki tudja, ki áll még csendesen a háta mögött a sarokban. Az ezredes kemény hangon szólalt meg, élesen tagolva a szavakat:

– Te! Mars haza. Enni. Aludni. Holnap fél hatra ide. Vészhelyzeti bőrönddel. Öltözzék... – Dmitrij Nyilics szomorúan elmosolyodott – „séta az erdőben”. Ellenőrizd a tórt.

– Meglesz, ezredes úr – válaszolt Konstantin.

– Feltétlenül ellenőrizd – ismételte meg Dmitrij Nyilics, hangsúlyozva a feltétlenül szót –, mert úgy tűnik, hogy bár mindenki felnőtt, különféle rangokkal rendelkező, de ha valami történik, olyanok, mint valami kétbalkezesek, komolyan mondom. Elmehet, főhadnagy.

Konstantin a sétatálcára támaszkodott, óvatosan felkelt, egy pár lépést tett, igyekezően teljesen egészségesnek tűnni. Dmitrij Nyilics nem bírta ki és megszólította:

– Várj egy másodpercet. Lehet, jobb lenne, ha hívnánk neked egy kocsit most és holnap reggel is? Hogy gondolod?

– Ezredes úr, boldogulok – igyekezett minél hihetőbben kiejteni a szavakat Konstantin.

Erre Dmitrij Nyilics csak legyinteni tudott:

– Akkor tűnj el a szemeim elől! Vagy az egyik szemem elől? Egyszóval, tűnj el innen, te hős, hogy ma ne lássalak többet!

Egri Anna fordítása